هو الله تعالی شأنه العظمة والکبریاء حمد مقدّس از ادراك

حضرت بهاءالله

اصلی فارسی

من آثار حضرة بهاءالله – لئالئ الحکمة، المجلد 2، لوح رقم (46)، الصفحة 120 - 124

هو اللّه تعلی شأنه العظمة و الکبریاء

حمد مقدّس از ادراک اوّلین و آخرین مالک یوم الدّین را لایق و سزاست که بکلمهٔ علیا نطق فرمود ، و بآن کلمه مفقود علَم وجود بر افروخت و معدوم رایت هستی ، و بآن کلمه بحر عرفان ظاهر و امواج بیان باهر ، هستی عالم بآن معلّق و منوط ، احدی بعرفان آن کلمه علی ما هی علَیها فائز نه ، از یک نقطهٔ از نقاط آن علم اوّلین و آخرین ظاهر ، اوست مطلع کتب الٰهی و مشرق وحی صمدانی و مصدر احکام و اوامر ربّانی ، اوست صاحب چهار ارکان در هر رکنی اسراری مکنون و کنوزی مخزون و چون آن نقطه نزد اشراقات انوار آفتاب اسم اعظم خاضع شد ید فضل او را بطراز قرب و وصال مزیّن فرمود و از آن با ظاهر و به ها متّصل ، و باین نقطه جمیع اشیاء بأتی الحقّ ناطق ، سُبحانَکَ یا مُوجِدَ النُّقطَةِ وَ مُقَدِّرَها وَ مُزَیِّنَها وَ حافِظَها وَ ناصِرَها ، اَشهَدُ بِما شَهِدَ بِهِ لِسانُ عَظَمَتِکَ اِذ کُنتَ مُستَوِیاً عَلی عَرشِ البَیانِ فی صَدرِ الاِمکانِ ، وَ اعتَرِفُ بِما جَری مِن قَلَمِکَ الاَعلی بَینَ الوَری ، اَسئَلُکَ بِالاَسرارِ المَکنُونَةِ فی عِلمِکَ وَ آیاتِکَ المَخزُونَةِ فی الواحِکَ وَ بِاَمرِکَ الَّذی بِهِ التَعَدَت فَرائِضُ الاَسماءِ وَ اَطمَئَنَّت اَفئِدَةُ اَهلِ البَهاءِ بِاَن تُنزِلَ عَلی مَن اَقبَلَ اِلَیکَ وَ تَمَسَّکَ بِکَ مِن سَماءِ رَحمَتِکَ اَمطارَ عِنایَتِکَ ، اَسئَلُکَ یا مَولی العالَمِ وَ مالِکَ القِدَمِ بِنَفَحاتِ آیاتِکَ وَ اَنوارِ فَجرِ ظُهُورِکَ وَ بِنَسَماتِکَ الَّتی بِها قامَ اَهلُ القُبُورِ وَ بِآیاتِکَ الَّتی بِها ظَهَرَ حُکمُ النُّشُورِ وَ نُفِخَ فی الصُّورِ بِاَن تَجعَلَنی مُؤَیَّداً عَلی ذِکرِکَ وَ ثَنائِکَ وَ مُستَقیماً عَلی حُبِّکَ وَ لائِذاً بِحَضرَتِکَ وَ مُتَشَبِّثاً بِاَذیالِ رِداءِ کَرَمِکَ اِنَّکَ اَنتَ الَّذی لَم تَمنَعکَ حَوادِثُ العالَمِ وَ لا شُبُهاتُ

الاُمَمِ لا اِلهَ اِلّا اَنت اَلْمُقْتَدرُ اَلْقَديرُ ، ثُمَّ اَسْئَلُکَ یا مالِکَ اَلْأَسْماء وَ فاطِرَ السَّماء بِاَن تُؤَیِّدَ اَهلَ البَهاء عَلی الاستقامَةِ عَلی حُبِّکَ بِحَیثُ لا تُخَوِّفُهُم سَطوَةُ الظّالِمینَ وَ لا اعراضُ المُعتَدینَ ، اَلَّذینَ صَعَدُوا المَنابِرَ بِاسمِکَ وَ قالُوا فی حَقِّکَ ما ناحَ بِهِ اَهلُ سُرادِقِ عَظَمَتِکَ وَ خَباء مَجدِکَ بَعدَما خَلَقْتَها لِذِکرِکَ وَ ثَنائِکَ ، اَنتَ الَّذی رأیتَ وَ سَمِعْتَ ما نَطَقُوا عَلَیها فی ایّامِکَ وَ صَبَرتَ بَعدَ قُدرَتِکَ وَ سَتَرتَ بَعدَ اِقتِدارِکَ ، اَیرَبِّ اَیِّدْ عِبادَکَ الغافِلینَ عَلی النَّظَرِ اِلی ما ظَهَرَ مِن عِندِکَ وَ التَّوَجُّهِ اِلی اُفُقِکَ ، اَنتَ الَّذی سَبَقَت رَحمَتُکَ وَ اَحاطَ فَضلُکَ وَ سَمَّیتَ نَفسَکَ بِالرَّحمنِ وَ بِالرَّحیمِ وَ بِالغَفُورِ وَ بِالکَریمِ ، اَیرَبِّ قَدِّر لِاَولِیائِکَ خَیرَ الآخِرَةِ وَ الاولی لا اِلهَ اِلّا اَنتَ رَبُّ العَرشِ وَ الثَّری ، ثُمَّ اغْفِرْ لَهُم بِجُودِکَ وَ باسمِکَ الکَریمِ قَدِّر لَهُم ما یَقَرُّبُهُم اِلَیکَ اِنَّکَ اَنتَ المُقتَدِرُ عَلی ما تَشاءُ وَ اَنتَ العَزیزُ الوَهّابُ ، یا جَلالُ ، اِنّا سَمِعنا نِداءَ اَحِبّائی وَ اِمائی کَبِّرْ مِن قِبَلی عَلی وُجُوهِهِم وَ وُجُوهِهِنَّ ، وَ ذَکِّرهُم بِآیاتی وَ بَشِّرهُم بِرَحمَتی الَّتی سَبَقَت مَن فی السَّمواتِ وَ الاَرَضینَ ، یا جَلالُ عَلَیکَ بَهاءُ اللهِ الغَنیِّ المُتَعال ،

نامه‌های شما از قبل و بعد رسید هر حرفی از آن گواهی داد بر اقبال و توجّه و تمسّک آن جناب ، یا جلال امروز غیر ایّام است و بیانش غیر بیان ، هر نفسی بنفحات کلمهٔ علیا که از قلم اعلی در سجن عکّا جاریشده فائز شود و بیابد او از عالم و عالمیان منقطع گردد و بقلب و جان بحقّ تشبّث نماید ، طوبی از برای نفوسیکه حجبات عالم ایشانرا منع ننمود و شبهات امم از توجه و اقبال باز نداشت ، لله الحمد آنجناب قصد بحر اعظم نمود ، و بآنچه از قلم قدم در کتب امم نازل فائز گشت ، رسید و دید ، ندا را شنید و افقرا مشاهده نمود و اعتراف کرد بآنچه لسان عظمت بآن نطق فرمود ، طُوبی لَکَ وَ لِأَولِیائِیْ فِی النّونِ وَ اَلْیاء ، اَلّذینَ ما نَقَضُوا عهدی وَ میثاقی ، اَقبَلُوا وَ شَرِبُوا رَحیقَ الوَحی مِن اَیادِی عَطائی ، اِنّا ذَکَرناهُم مِن قَبلُ وَ نَذکُرُهُم فی هذا الحِینِ ، لِیَجذُبَهُمُ الذِّکرُ اِلی الاستِقامَةِ الکُبری ، لِئلّا تَزَلَّ اَقدامُهُم عَن صِراطِ اللهِ رَبِّ العالَمینَ ، جمیع را از قبل مظلوم تکبیر برسان ، و بعنایت حقّ جلَّ جَلالُهُ بشارت ده ، اِنَّهُ لا یَعزُبُ عَن عِلمِهِ مِن شَیءٍ یَسمَعُ وَ یَرَی وَ هُوَ السَّمیعُ البَصیرُ ، امروز ندای عباد باصغا فایز و جواب در کلّ حین از افق ملکوت بیان نازل ، جناب اسم الله علیه بهائی ذکر جناب ملّا شفیع و شما را مکرّر نموده و در هر کرّه بآثار قلم اعلی فائز ، این مظلوم لا زال اولیاء را ذکر نموده و مینماید ، قسم بآفتاب حقیقت که از افق سماء ظهور مشرق است هر اسمی نزد مظلوم مذکور او بذکر حقّ جَلَّ جلالُهُ فائز ، عالم قابل ظهور مراتب اولیا نبوده و نیست همّت بزرگ و فارس قوی و لکن میدان غیر وسیع ، از حق میطلبیم و بطلبید عباد خود را محروم ننماید و از فیوضات ایّام نصیب عطا فرماید ، اوست کریمیکه عالمرا از برای عبادش خلق فرموده ، سزاوار آنکه در لیالی و ایّام السن مقرّبین و مخلصین بذکر و ثنایش ناطق شود ، هذا یَنبَغی لِمَن اَقبَلَ اِلَیهِ وَ وَجَدَ عَرفَ بَیانِهِ وَ حَلاوَةَ ذِکرِهِ العَزیزِ البَدیعِ ، اَلحَمدُ لِلّهِ رَبِّ العَرشِ العَظیمِ .